UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (yhdeksäs jaosto)

12 päivänä lokakuuta 2017 *

EU-tavaramerkki - Väitemenettely - Hakemus sanamerkin SDC-554S rekisteröimiseksi EU-tavaramerkiksi - Aikaisempi rekisteröimätön kansallinen sanamerkki SDC-554S - Suhteellinen hylkäysperuste - Asetuksen (EY) N:o 207/2009 8 artiklan 4 kohta (josta on tullut asetuksen (EU) 2017/1001 8 artiklan 4 kohta) - Todisteet kansallisen oikeuden sisällöstä - Asetuksen (EY) N:o 2868/95 19 säännön 2 kohdan d alakohta (josta on tullut delegoidun asetuksen (EU) 2017/1430 7 artiklan 2 kohdan d alakohta) - Todisteiden esittäminen ensimmäistä kertaa valituslautakunnassa - Valituslautakunnan harkintavalta - Asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 2 kohta (josta on tullut asetuksen (EU) 2017/1001 95 artiklan 2 kohta

Asiassa T-316/16,

Moravia Consulting spol. s r. o., kotipaikka Brno (Tšekki), edustajanaan asianajaja M. Kyjovský,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto (EUIPO), asiamiehenään D. Gája,

vastaajana,

jossa toisena asianosaisena EUIPO:n valituslautakunnassa käydyssä menettelyssä oli ja väliintulijana unionin yleisessä tuomioistuimessa on

Citizen Systems Europe GmbH, kotipaikka Stuttgart (Saksa), edustajinaan asianajajat C. von Donat, J. Lipinsky, J. Hagenberg, T. Hollerbach ja C. Nitschke,

ja jossa on kyse kanteesta, joka on nostettu EUIPO:n toisen valituslautakunnan 1.4.2016 tekemästä päätöksestä (asia R 1575/2015-2), joka koskee Moravia Consultingin ja Citizen Systems Europen välistä väitemenettelyä,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (yhdeksäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja S. Gervasoni sekä tuomarit L. Madise ja R. da Silva Passos (esittelevä tuomari),

kirjaaja: hallintovirkamies X. Lopez Bancalari,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 21.6.2016 jätetyn kannekirjelmän,

ottaen huomioon EUIPO:n unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 24.10.2016 jättämän vastineen,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

ottaen huomioon väliintulijan unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 2.12.2016 jättämän vastineen,

ottaen huomioon 9.3.2017 tehdyn päätöksen asioiden T-316/16–T-318/16 yhdistämisestä asian käsittelyn suullista vaihetta varten,

ottaen huomioon 11.5.2017 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

1 Väliintulijana oleva Citizen Systems Europe GmbH jätti 10.4.2014 EU-tavaramerkin rekisteröintihakemuksen Euroopan unionin teollisoikeuksien virastolle (EUIPO) Euroopan unionin tavaramerkistä 26.2.2009 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 207/2009 (EUVL 2009, L 78, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna (korvattu Euroopan unionin tavaramerkistä 14.6.2017 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) 2017/1001 (EUVL 2017, L 154, s. 1)), nojalla.

2 Tavaramerkki, jonka rekisteröintiä haettiin, on sanamerkki SDC-554S.

3 Tavarat, joita varten tavaramerkin rekisteröintiä haettiin, kuuluvat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan, 15.6.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkaan 9, ja ne vastaavat seuraavaa kuvausta: ”Taskulaskimet; laskimet”.

4 EU-tavaramerkin rekisteröintihakemus julkaistiin 24.4.2014 Yhteisön tavaramerkkilehdessä nro 2014/076.

5 Kantajana oleva Moravia Consulting spol. s r. o. esitti 22.7.2014 asetuksen N:o 207/2009 41 artiklan (josta on tullut asetuksen 2017/1001 46 artikla) nojalla väitteen rekisteröitäväksi haetun tavaramerkin rekisteröintiä vastaan kokonaisuudessaan.

6 Väitteensä tueksi kantaja vetosi ensinnäkin aikaisempaan rekisteröimättömään sanamerkkiin, jolla on haetun tavaramerkin sanamuodon kanssa samanlainen sanamuoto, perustuvaan oikeuteen, koska tämä oikeus oli olemassa ainakin Tšekin alueella. Tämä rekisteröimätön sanamerkki koskee laskimia.

7 Kantaja ilmoitti käyttäneensä rekisteröimätöntä tavaramerkkiä ennen haetun tavaramerkin rekisteröintihakemuksen jättämistä muun muassa lokakuussa 2013 annetussa tilauksessa Hongkongista (Kiina) peräisin olevien laskinten toimituksessa. Tätä varten kantaja on esittänyt näyttönä kahden sivun mittaisen asiakirjan, jonka otsikko on ”Myyntivahvistus” (sales confirmation) ja joka on päivätty 8.10.2013.

8 Kantaja vetoaa toiseksi väliintulijan vilpilliseen mieleen. EUIPO:n 5.8.2014 antaman tiedonannon johdosta, jossa täsmennetään erityisesti, että tähän perusteeseen voidaan vedota vain rekisteröityä EU-tavaramerkkiä koskevassa mitättömyysmenettelyssä, kantaja ilmoitti kuitenkin EUIPO:lle 10.12.2014 osoittamassaan kirjeessä, ettei se enää vetoa väliintulijan vilpilliseen mieleen.

9 Kolmanneksi kantaja vetoaa haetun tavaramerkin erottamiskyvyn puuttumiseen.

10 EUIPO:n väiteosasto hylkäsi 5.6.2015 tekemällään päätöksellä kantajan väitteen ja velvoitti sen korvaamaan menettelyn kulut. Väiteosasto totesi, ettei kantaja ollut toimittanut tietoja eikä esittänyt näyttöä sovellettavasta kansallisesta laista, johon se tukeutui ja jonka nojalla haetun tavaramerkin käyttö olisi voitu kieltää kyseessä olevassa jäsenvaltiossa, eikä se ollut esittänyt tätä näyttöä edes sen jälkeen, kun sitä oli kehotettu täydentämään väitettään. Väiteosasto korosti, että haetun tavaramerkin erottamiskyvyn puuttumiseen sovelletaan asetuksen N:o 207/2009 7 artiklaa (josta on tullut asetuksen 2017/1001 7 artikla), eikä se näin ollen ole pätevä peruste väitemenettelyssä.

11 Kantaja valitti 4.8.2015 EUIPO:ssa väiteosaston päätöksestä asetuksen N:o 207/2009 58–64 artiklan (joista on tullut asetuksen 2017/1001 66–71 artikla) nojalla.

12 Kantaja liitti valituksen perustelut sisältävään kirjelmäänsä tiedot tavaramerkkeihin sovellettavasta Tšekin lainsäädännöstä täsmentäen tämän lainsäädännön rekisteröimättömän merkin oikeudellista suojaa koskevan sisällön.

13 EUIPO:n toinen valituslautakunta hylkäsi valituksen 1.4.2016 tekemällään päätöksellä (jäljempänä riidanalainen päätös).

14 Ensinnäkin valituslautakunta katsoi yhtäältä lähinnä, ettei kantaja ollut väitemenettelyssä viitannut sovellettaviin kansallisiin säännöksiin eikä antanut mitään tietoja esiin tuotujen oikeuksien sisällöstä tai niistä nyt käsiteltävässä asiassa täytettävistä edellytyksistä, joiden perusteella EUIPO voi arvioida, olivatko näissä säännöksissä säädetyt erityiset edellytykset täyttyneet ja oliko näin ollen mahdollista kieltää haetun tavaramerkin käyttäminen kyseessä olevan jäsenvaltion eli Tšekin lainsäädännön perusteella. Valituslautakunta muistutti, että kantajalla oli velvollisuus vaatia saada ja toimittaa kaikki tarvittavat tiedot, joilla voidaan osoittaa, että aikaisempi tavaramerkki kuului kansallisen oikeuden soveltamisalaan ja että viimeksi mainittu antoi oikeuden kieltää myöhemmän tavaramerkin käyttämisen.

15 Toisaalta kantajan ensimmäisen kerran valituslautakunnassa esittämistä Tšekin lakia koskevista tiedoista valituslautakunta on katsonut, ettei niitä voitu pitää ”uusina” tai ”täydentävinä” todisteina, ja ne oli tästä syystä jätettävä tutkimatta. Valituslautakunnalla ei nimittäin ole harkintavaltaa myöhässä esitettyjen todisteiden hyväksymiseksi.

16 Tämän jälkeen valituslautakunta lisäsi, että vaikka ensimmäisen kerran sille esitettyjä todisteita pitäisikin pitää ”uusina” tai ”täydentävinä” todisteina, jolloin se voisi käyttää harkintavaltaansa niiden huomioon ottamisen suhteen, se on käyttänyt tätä valtaa päättäessään olla ottamatta niitä huomioon. Valituslautakunnan mukaan asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 2 kohdan (josta on tullut asetuksen 2017/1001 95 artiklan 2 kohta) sanamuodosta käy ilmi, että tosiseikkoihin vetoaminen tai todisteiden esittäminen liian myöhään ei anna osapuolelle, joka toimii näin, ehdotonta oikeutta siihen, että virasto ottaa tällaiset tosiseikat tai todisteet huomioon. Valituslautakunta on päätellyt, etteivät seikat, jotka liittyvät siihen, että kantaja on esittänyt todisteet myöhässä, voineet oikeuttaa tällaista viivästystä.

17 Väliintulijan väitettyä vilpillistä mieltä koskevasta väitteestä, jonka kantaja on esittänyt uudelleen huolimatta siitä, että se on luopunut tähän perusteeseen vetoamisesta väitemenettelyssä, valituslautakunta muistutti, että asetuksen N:o 207/2009 41 artiklan nojalla väitteen voi tehdä mainitun asetuksen 8 artiklan (josta on tullut asetuksen 2017/1001 8 artikla) perusteella ja totesi, että koska kyseisessä säännöksessä ei mainita vilpillistä mieltä väiteperusteena, se ei tutkinut tätä perustetta.

18 Lopuksi valituslautakunta oikeuskäytäntöön vedoten korosti, ettei väitemenettelyn kohteena ollut kysymys koskenut sen määrittämistä, oliko riidanalainen merkki erottamiskykyinen vai ei ja pitikö se rekisteröidä asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan b alakohta (josta on tullut asetuksen

2017/1001 7 artiklan 1 kohdan b alakohta) huomioon ottaen, vaan pikemminkin sitä, oliko riidanalainen merkki hylättävä saman asetuksen 8 artiklan 4 kohdassa (josta on tullut asetuksen 2017/1001 8 artiklan 4 kohta) tarkoitetun aikaisemman oikeuden olemassaolon vuoksi.

Asianosaisten vaatimukset

19 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen ja

– velvoittaa EUIPO:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

20 EUIPO ja väliintulija vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen ja

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

Tutkittavaksi ottaminen

21 EUIPO väittää, että kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi. Väliintulija puolestaan katsoo, että kanne on jätettävä tutkimatta siltä osin kuin se perustuu asetuksen N:o 207/2009 52 artiklan 1 kohdan b alakohtaan (josta on tullut asetuksen 2017/1001 59 artiklan 1 kohdan b alakohta).

EUIPO:n esittämä oikeudenkäyntiväite

22 EUIPO:n mukaan siihen, että valituslautakunta hylkäsi väiteosaston päätöksestä tehdyn valituksen, oli kaksi perustetta. Ensinnäkään valituslautakunnalla ei ole mitään harkintavaltaa valitusperusteiden yhteydessä esitettyjen asiakirjojen hyväksymisen suhteen. Toiseksi vaikka valituslautakunnalla olisi ollut harkintavaltaa ja se olisi käyttänyt sitä, se olisi päätynyt valituksen hylkäämiseen. EUIPO väittää, ettei kantaja kiistä nyt käsiteltävän kanteen yhteydessä riidanalaisen päätöksen toista perustetta. Näin ollen vaikka riidanalaisen päätöksen ensimmäistä perustetta koskevat kantajan kanneperusteet hyväksyttäisiin, ne eivät riitä mainitun päätöksen kumoamiseen, koska viimeksi mainitun päätöslauselma on joka tapauksessa perusteltu sen toisen perusteen vuoksi. EUIPO päättelee edellä todetusta, että kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi.

23 Kantaja perustelee kannekirjelmän 21 kohdassa sitä, miksi se on esittänyt myöhässä konkreettiset viittaukset siihen Tšekin lainsäädäntöön, johon se tukeutuu ja jonka nojalla haetun tavaramerkin käyttö olisi voitu kieltää kyseisessä jäsenvaltiossa. Se väittää lähinnä, että se oli toimittanut EUIPO:n vahvistamassa määräajassa kaikki todisteet, jotka koskivat sen aikaisempaa oikeutta rekisteröimättömän merkin käyttäjänä, ja että vain kansallista oikeutta koskevat tiedot puuttuivat. Se lisää, että iura novit curia -periaatteen nojalla ei ollut tarpeen esitellä yleisön saatavilla olevan Tšekin lainsäädännön konkreettisia säännöksiä yksityiskohtaisella tavalla. Lisäksi kantaja väittää, että EUIPO:lla oli velvollisuus valistaa sitä ilmoittamalla sen väitteen konkreettiset puutteet, jotta se voisi korjata ne asianmukaisesti. Kantajan mukaan EUIPO:n kehotus väitettä koskevien täsmennysten tekemiseen ei kuitenkaan ollut selkeä eikä se voinut sen perusteella päätellä sen väitettä vastaan muotoiltua konkreettista moitetta.

24 Tästä on todettava, että kantaja on esittänyt nyt käsiteltävän kanteen yhteydessä ne syyt, jotka sen mukaan oikeuttavat kyseessä olevien todisteiden esittämisen myöhässä. Siten kantaja kiistää kokonaisuudessaan EUIPO:n näkemyksen siitä, ettei näiden todisteiden esittämistä myöhässä voida hyväksyä. Vaikka oletettaisiinkin, että asiakirja-aineisto sisältää seikkoja, jotka ovat ristiriidassa kantajan kannan kanssa, tällainen toteamus ei koskisi kanteen tutkittavaksi ottamista vaan pikemminkin sen riittäviä perusteluja. Riippumatta kantajan perusteluista sille, että se on esittänyt myöhässä todisteet hallinnollisen menettelyn aikana, ei siis voida väittää EUIPO:n tavoin, että kantaja tyytyy nyt käsiteltävässä asiassa kritisoimaan riidanalaisen päätöksen sitä osaa, jossa valituslautakunta on katsonut, ettei sillä ole harkintavaltaa mainittujen seikkojen huomioon ottamisessa.

25 EUIPO:n esittämä oikeudenkäyntiväite on näin ollen hylättävä.

Väliintulijan esittämä oikeudenkäyntiväite

26 Väliintulija katsoo, että vaikka kantaja oli väitemenettelyssä ilmoittanut luopuvansa tästä perusteesta, se näyttää silti tukeutuvan asetuksen N:o 207/2009 52 artiklan 1 kohdan b alakohtaan riidanalaisen päätöksen riitauttamiseksi.

27 Nyt käsiteltävässä asiassa kantaja on asetuksen N:o 207/2009 41 artiklan nojalla esittänyt väitteen EU-tavaramerkin rekisteröimistä vastaan mainitun asetuksen 8 artiklan 4 kohdan nojalla. Väliintulija muistuttaa, että asetuksen N:o 207/2009 52 artiklan 1 kohdan b alakohta, joka koskee hakijan vilpillistä mieltä tämän jättäessä EU-tavaramerkkiä koskevan hakemuksen, on absoluuttinen mitättömyysperuste eikä se kuulu EU-tavaramerkin rekisteröintiä koskeviin väiteperusteisiin eikä siihen siten voida vedota väitemenettelyssä. Näin ollen tämä kanneperuste on väliintulijan mukaan jätettävä tutkimatta.

28 Kantaja on väitemenettelyssä nimenomaisesti ilmoittanut väiteosastolle, ettei se enää vetoa väliintulijan vilpilliseen mieleen, johon se oli alun perin vedonnut. Valituslautakunnassa vireillä olleessa menettelyssä kantaja ilmoitti kuitenkin uudelleen, että väliintulija oli tehnyt riidanalaisen merkin rekisteröintihakemukseen vilpillisessä mielessä, minkä vuoksi valituslautakunta katsoi riidanalaisen päätöksen 85 kohdassa, että koska väite voidaan esittää asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan perusteella eikä tässä säännöksessä mainita väiteperusteena vilpillistä mieltä, tätä kysymystä ei voida tutkia.

29 Kantaja mainitsee kannekirjelmänsä 26 kohdassa vaatimuksen tueksi esitettyjen perusteiden joukossa asetuksen N:o 207/2009 52 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomisen esittämättä kuitenkaan mitään argumenttia tämän väitteensä tueksi. Kantaja on istunnossa vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen todennut pysyttävänsä tämän perusteen.

30 On muistutettava, että unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 76 artiklan d alakohdan mukaan kannekirjelmässä on oltava yhteenveto kanneperusteista ja tämä on ilmaistava niin selvästi ja tarkasti, että vastaaja voi valmistella puolustuksensa ja että unionin yleinen tuomioistuin voi antaa kanteen johdosta ratkaisun tietyissä tapauksissa jopa ilman muita tietoja (ks. tuomio 18.9.2012, Scandic Distilleries v. SMHV – Bürgerbräu, Röhm & Söhne (BÜRGER), T-460/11, ei julkaistu, EU:T:2012:432, 16 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Koska asetuksen N:o 207/2009 52 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista koskeva kanneperuste ei ilmeisestikään vastaa näitä vaatimuksia, sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi. Näin ollen on todettava, että tähän kanneperusteeseen vetoaminen nyt käsiteltävän kanteen tässä vaiheessa on yllättävää, koska kantaja oli nimenomaisesti ilmaissut väiteosastossa, että se luopuu vetoamasta väliintulijan vilpilliseen mieleen.

31 Edellä todetun perusteella asetuksen N:o 207/2009 52 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista koskeva kanneperuste on jätettävä tutkimatta.

32 Ylimääräisenä toteamuksena muistutettakoon, että asetuksen N:o 207/2009 52 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetään EU-tavaramerkin ehdottomana mitättömyysperusteena erityisesti siitä, että hakija on jättänyt tavaramerkkiä koskevan hakemuksen vilpillisessä mielessä (tuomio 11.6.2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, 34 ja 35 kohta), joten vilpilliseen mieleen voidaan vedota rekisteröityä tavaramerkkiä koskevan mitättömyysvaatimuksen yhteydessä. Kuten väliintulija on todennut, hakijan vilpillinen mieli ei siten sisälly asetuksen N:o 207/2009 41 artiklassa EU-tavaramerkin rekisteröintiä koskeviin väiteperusteisiin. Näin ollen tämä peruste on joka tapauksessa hylättävä.

Asiakysymys

33 Kantaja esittää kanteensa tueksi lähinnä kaksi kanneperustetta. Ensimmäinen kanneperuste koskee asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 4 kohdan ja 76 artiklan 1 kohdan (76 artiklan 1 kohdasta on tullut asetuksen 2017/1001 95 artiklan 1 kohta) sekä yhteisön tavaramerkistä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 täytäntöönpanosta 13.12.1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2868/95 (EYVL 1995, L 303, s. 1) 50 säännön 1 kohdan rikkomista. Toinen kanneperuste koskee asetuksen N:o 207/2009 52 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista.

34 Koska toinen kanneperuste jätetään tutkimatta, on tutkittava vain ensimmäinen kanneperuste.

35 Kantaja väittää tämän kanneperusteen tueksi, että valituslautakunta on tehnyt virheen soveltaessaan asetuksen N:o 2868/95 50 säännön 1 kohtaa, luettuna yhdessä asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 2 kohdan kanssa, kun se on riidanalaisessa päätöksessä sivuuttanut kantajan esiin tuomat tosiseikat ja esittämät todisteet. Se väittää, että valituslautakunta on tulkinnut virheellisesti harkintavaltaansa, joka koskee ensimmäisen kerran väiteosaston päätöksestä tehdyn valituksen käsittelyn yhteydessä esitettyjä todisteita. Kantaja väittää, että nyt käsiteltävässä asiassa se on esittänyt annetussa määräajassa kaikki todisteet aiemmasta oikeudestaan käyttää rekisteröimätöntä merkkiä ja että vain tiedot kansallisesta oikeudesta puuttuivat. Näin ollen kantajan mukaan ei voida väittää, ettei se ollut esittänyt mitään todisteita väitemenettelyssä. Kantaja väittää myös, että valituslautakunta on riidanalaisessa päätöksessä virheellisesti soveltanut 28.10.2015 annetussa tuomiossa Rot Front v. SMHV – Rakhat (Маска) (T-96/13, EU:T:2015:813) vahvistettuja periaatteita, vaikka kyseinen tuomio on julistettu sen jälkeen, kun nyt käsiteltävässä asiassa määräaika valituksen tekemiselle väiteosaston päätöksestä oli päättynyt. Näin ollen tämä tuomio ei kantajan mukaan ole merkityksellinen nyt vireillä olevassa menettelyssä.

36 EUIPO ja väliintulija kiistävät kantajan väitteet.

37 Siltä osin kuin kantajan ensimmäisen kanneperusteen yhteydessä esiin tuomat väitteet ovat päällekkäisiä, niitä on tutkittava yhdessä.

38 Asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 4 kohdan nojalla rekisteröimättömän tavaramerkin haltija voi tehdä väitteen EU-tavaramerkin rekisteröintiä vastaan, jos kyseinen rekisteröimätön merkki täyttää kumulatiivisesti seuraavat neljä edellytystä: kyseistä merkkiä on käytettävä liike-elämässä; sen vaikutusalueen on oltava laajempi kuin paikallinen; oikeus merkkiin on oltava saatu Euroopan unionin tai sen jäsenvaltion oikeuden mukaisesti, jossa merkkiä on käytetty ennen EU-tavaramerkin rekisteröintihakemuksen tekemispäivää ja lopuksi merkin haltijalla on oltava oikeus kieltää tämän merkin perusteella myöhemmän tavaramerkin käyttäminen (ks. tuomio 29.6.2016, Universal Protein Supplements v. EUIPO – H Young Holdings (animal), T-727/14 ja T-728/14, ei julkaistu, EU:T:2016:372, 22 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Nämä edellytykset ovat kumulatiiviset siten, että kun merkki ei täytä yhtä näistä edellytyksistä, väite, joka perustuu rekisteröimättömän tavaramerkin tai muiden asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 4 kohdassa tarkoitettujen liike-elämässä

käytettyjen merkkien olemassaoloon, ei voi menestyä (ks. tuomio 21.1.2016, BR IP Holder v. SMHV – Greyleg Investments (HOKEY POKEY), T-62/14, ei julkaistu, EU:T:2016:23, 20 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

39 Kaksi ensimmäistä edellytystä eli ne, jotka liittyvät kyseisen merkin käyttöön ja vaikutusalueeseen, joka ei saa olla pelkästään paikallinen, seuraavat asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 4 kohdan sanamuodosta itsestään, ja niitä on näin ollen tulkittava unionin oikeuden valossa. Asetuksessa N:o 207/2009 näin ollen vahvistetaan yhtenäiset standardit, jotka koskevat merkkien käyttöä ja niiden vaikutusaluetta ja jotka ovat tällä asetuksella toimeenpannun järjestelmän perustana olevien periaatteiden mukaisia (ks. tuomio 29.6.2016, animal, T-727/14 ja T-728/14, ei julkaistu, EU:T:2016:372, 23 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

40 Sitä vastoin ilmaisusta ”jos ja siltä osin kuin tähän merkkiin sovellettavan – – unionin jäsenvaltion oikeuden mukaan” seuraa, että asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 4 kohdan a ja b alakohdassa mainitut kaksi muuta edellytystä ovat mainitussa asetuksessa vahvistettuja edellytyksiä, joita aikaisemmista poiketen arvioidaan vedottuun merkkiin sovellettavassa lainsäädännössä vahvistettujen kriteerien mukaisesti. Tämä viittaus kyseiseen merkkiin sovellettavaan lainsäädäntöön on täysin perusteltu, koska asetuksessa N:o 207/2009 annetaan mahdollisuus vedota EU-tavaramerkkijärjestelmän ulkopuolisiin merkkeihin EU-tavaramerkkiä vastaan. Näin ollen vain kyseiseen merkkiin sovellettavassa oikeudessa voidaan vahvistaa, onko se aikaisempi kuin EU-tavaramerkki ja voidaanko sen perusteella kieltää myöhemmän tavaramerkin käyttö. Asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 1 kohdan mukaan todistustaakka siitä, että kyseinen edellytys on täyttynyt, kuuluu väitteen tekijälle EUIPO:ssa (ks. tuomio 29.6.2016, animal, T-727/14 ja T-728/14, ei julkaistu, EU:T:2016:372, 24 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

41 Asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 4 kohdan b alakohdan säännösten soveltamiseksi on huomioitava muun muassa kansallinen säännöstö, johon on vedottu, ja kyseessä olevassa jäsenvaltiossa annetut tuomioistuinratkaisut. Tällä perusteella väitteen esittäjän on osoitettava, että kyseinen merkki kuuluu sen jäsenvaltion oikeuden, johon on vedottu, soveltamisalaan ja että sen nojalla voidaan kieltää myöhemmän tavaramerkin käyttö (ks. tuomio 29.6.2016, animal, T-727/14 ja T-728/14, ei julkaistu, EU:T:2016:372, 25 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

42 Asetuksen N:o 2868/95 19 säännön 2 kohdan d alakohdalla (josta on tullut **Euroopan unionin tavaramerkistä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 207/2009 täydentämisestä ja komission asetusten (EY) N:o 2868/95 ja (EY) N:o 216/96 kumoamisesta 18.5.2017 annetun komission delegoidun asetuksen (EU) 2017/1430 (EUVL 2017, L 205, s. 1) 7 artiklan 2 kohdan d alakohta**) asetetaan väitteen esittäjälle velvollisuus toimittaa EUIPO:lle paitsi todisteet, jotka osoittavat, että tämän sovellettaviksi vaatimien kansallisten säännösten mukaan edellytykset sille, että tämä voi vastustaa EU-tavaramerkin rekisteröintiä aikaisemman kansallisen oikeuden perusteella, täyttyvät, myös todisteet kyseisten säännösten sisällöstä (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 5.7.2011, Edwin v. SMHV, C-263/09 P, EU:C:2011:452, 50 kohta). Pitää paikkansa, että valituslautakunnan ja unionin tuomioistuinten on otettava viran puolesta selvää kansallisen oikeuden säännöksistä, jos tällaiset tiedot ovat tarpeen kyseessä olevan rekisteröinnin epäämisperusteen soveltamisedellytysten arvioimiseksi, mikä merkitsee sitä, että ne ottavat niiden tosiseikkojen lisäksi, jotka menettelyn osapuolet ovat nimenomaisesti esittäneet, huomioon myös notorisia seikkoja eli seikkoja, jotka kaikkien voidaan olettaa tuntevan tai joista voidaan saada tieto yleisesti saatavilla olevista lähteistä (ks. vastaavasti tuomio 27.3.2014, SMHV v. National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, 39, 44 ja 45 kohta ja tuomio 28.10.2015, Маска, T-96/13, EU:T:2015:813, 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Tämä velvollisuus selvittää on kuitenkin vain siinä tapauksessa, että EUIPO:lla tai unionin tuomioistuimilla on jo tietoja kansallisesta oikeudesta joko sen sisällöstä esitettyjen väitteiden tai sellaisen asiassa toimitetun näytön johdosta, jonka todistusvoimaan on vedottu (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 28.10.2015, Маска, T-96/13, EU:T:2015:813, 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

43 Nyt käsiteltävässä asiassa näin ollen nimenomaan kantajan, joka on väitteen esittänyt, asiana on toimittaa EUIPO:lle todisteet kansallisen lainsäädännön sisällöstä.

44 On muistutettava, että kantaja on vedonnut väitteensä tueksi aikaisempaan rekisteröimättömään tavaramerkkiin, jolla on sama sanamuoto kuin haetulla tavaramerkillä, ja tämä aikaisempi oikeus on kantajan mukaan olemassa ainakin Tšekin alueella. Kuten edellä 7 kohdassa on todettu ja kuten myös riidanalaisen päätöksen 9 kohdan seitsemännessä luetelmakohdassa todetaan, ainoa todiste, jonka kantaja on toimittanut aikaisemman tavaramerkin käytöstä väiteosastolle, on kahden sivun mittainen asiakirja, jonka otsikko on ”Myyntivahvistus” ja joka on päivätty 8.10.2013. Kantaja ei ole esittänyt mitään todistetta sovellettavasta kansallisesta lainsäädännöstä, mistä syystä väiteosasto hylkäsi mainitun väitteen. Kuten edellä 12 kohdassa on todettu, kantaja on valituslautakunnalle osoittamansa valituksen perusteluissa ensimmäisen kerran viitannut Tšekin kansallisen oikeuden säännöksiin, joilla säännellään rekisteröimättömän merkin oikeudellista suojelua.

45 On siis tutkittava, onko valituslautakunta virhettä tekemättä päätellyt riidanalaisen päätöksen 70 kohdassa, ettei sillä ollut nyt käsiteltävässä asiassa harkintavaltaa sen osalta, hyväksyykö se ensimmäistä kertaa sille esitetyt todisteet, jotka koskevat Tšekin oikeudessa aikaisemmalle tavaramerkille annettua suojaa siltä osin kuin kantaja ei ollut esittänyt vähäisintäkään tätä koskevaa todistetta väiteosastossa.

46 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EUIPO:n suorittamaa tosiseikkojen tutkimista viran puolesta koskevasta asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 2 kohdan sanamuodosta seuraa, että pääsäännön mukaan – ja ellei toisin ole säädetty – asian osapuolet voivat esittää tosiseikkoja ja todisteita niiden määräaikojen päättymisen jälkeen, jotka niiden esittämiselle on asetettu asetuksen N:o 207/2009 säännöksillä, eikä EUIPO:ta ole millään tavoin kielletty ottamasta huomioon tosiseikkoja tai todisteita, joihin on vedottu tai jotka on esitetty tällä tavalla liian myöhään (ks. tuomio 11.12.2014, CEDC International v. SMHV – Underberg (Pullossa olevan ruohonkorren muoto), T-235/12, EU:T:2014:1058, 44 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Toisin sanoen EUIPO voi ottaa ne huomioon väiteosaston asettaman määräajan jälkeen ja mahdollisesti ensimmäistä kertaa valituslautakunnassa käyttämällä asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 2 kohdassa sille annettua harkintavaltaa (ks. vastaavasti tuomio 11.12.2014, Pullossa olevan ruohonkorren muoto, T-235/12, EU:T:2014:1058, 44 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

47 On myös vakiintunutta oikeuskäytäntöä, että täsmentämällä, että EUIPO ”voi” päättää olla ottamatta huomioon tällaisia todisteita, kyseisessä säännöksessä annetaan näin EUIPO:lle laaja harkintavalta päättää perustellen tältä osin päätöksensä, onko ne otettava huomioon vai ei (ks. tuomio 11.12.2014, Pullossa olevan ruohonkorren muoto, T-235/12, EU:T:2014:1058, 45 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

48 On selvää, että tämä harkintavalta rajoittuu siihen kysymykseen, onko myöhässä esitetyt todisteet hyväksyttävä vai ei. Tämä harkintavalta ei liity näiden todisteiden luonteen arviointiin.

49 Asetuksen N:o 2868/95 50 säännön 1 kohdan kolmannen alakohdan mukaan on niin, että kun valitus kohdistuu väiteosaston tekemään päätökseen, valituslautakunta rajaa valituksen tutkimisen niihin tosiseikkoihin ja todisteisiin, jotka on esitetty väiteosaston asettamassa määräajassa, ellei valituslautakunta katso, että olisi otettava huomioon ”uusia” tai ”täydentäviä” tosiseikkoja ja todisteita asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 2 kohdan mukaisesti (ks. vastaavasti tuomio 3.10.2013, Rintisch v. SMHV, C-120/12 P, EU:C:2013:638, 31 kohta ja tuomio 21.7.2016, EUIPO v. Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, 23 kohta).

50 Tältä osin oikeuskäytännössä on aluksi tulkittu asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 2 kohtaa käyttöä koskevien todisteiden alalla seuraavasti: mikäli mitään todisteita kyseisen tavaramerkin tosiasiallisesta käytöstä ei toimiteta EUIPO:n asettamassa määräajassa, tämän on hylättävä väite viran puolesta; jos

sitä vastoin todisteita on esitetty EUIPO:n asettamassa määräajassa, täydentäviä todisteita on mahdollista esittää (ks. vastaavasti tuomio 18.7.2013, New Yorker SHK Jeans v. SMHV, C-621/11 P, EU:C:2013:484, 28 ja 30 kohta).

51 Unionin tuomioistuin on korostanut, että samaa tulkintaa asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 2 kohdasta on puollettava tavaramerkin olemassaoloa, pätevyyttä ja suojan laajuutta koskevien todisteiden osalta, koska mainittu säännös sisältää säännön, jolla on horisontaalinen rooli mainitun asetuksen järjestelmässä, sillä sitä sovelletaan riippumatta kyseisen menettelyn luonteesta. Unionin tuomioistuin on päätellyt tästä, ettei asetuksen N:o 2868/95 50 sääntöä voida tulkita siten, että siinä laajennetaan valituslautakuntien harkintavaltaa uusien todisteiden osalta (tuomio 21.7.2016, EUIPO v. Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, 27 kohta ja julkisasiamies Szpunarin ratkaisuehdotus SMHV v. Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:2, 55 ja 57 kohta).

52 Juuri esiin tuotujen periaatteiden perusteella on siten arvioitava, oliko kantaja esittänyt väitemenettelyssä ainakin tietyt todisteet sen aikaisemman rekisteröimättömän tavaramerkin, johon se vetoaa, olemassaolosta, pätevyydestä ja suojan laajuudesta.

53 Tästä on todettava, että valituslautakunta on perustellusti katsonut, ettei kantaja ollut esittänyt vähäisintäkään todistetta kyseessä olevan kansallisen oikeuden sisällöstä asetetussa määräajassa eikä se ollut myöskään esittänyt sen kannan perusteeksi legitiimiä syytä.

54 Ainoa seikka, jonka kantaja on esittänyt osoittaakseen aikaisemman rekisteröimättömän tavaramerkin olemassaolosta, pätevyydestä ja suojan laajuudesta oli – kuten edellä 7 ja 44 kohdassa on todettu – kahden sivun mittainen asiakirja, jonka otsikko on ”Myyntivahvistus” ja joka on päivätty 8.10.2013 ja koskee Hongkongista peräisin olevien laskinten toimittamista.

55 Kuten EUIPO korostaa vastineessaan, tämä asiakirja ei anna mitään tietoa esiin tuodun aikaisemman tavaramerkin käytöstä erityisesti tämän käytön paikan ja keston osalta taikka mahdollisuudesta katsoa, että tämän tavaramerkin laajuus ylittää paikallisen tason. Mainittu asiakirja ei sisällä myöskään tietoja Tšekin lainsäädännön mukaisista vaatimuksista.

56 On myös todettava, että ”myyntivahvistus” sisältää useita tuotteita koskevan viiteluettelon, eikä näiden tuotteiden joukossa ole rekisteröimätöntä aikaisempaa tavaramerkkiä, koska lähin viite siihen on ”SDC-554+”.

57 Kuten väliintulija väittää, mainittu ”myyntivahvistus” ei siten sisällä siinä lueteltuja konkreettisia tuotteita koskevia täsmennyksiä eikä todistetta siitä, että tilaus, johon siinä näytetään viitattavan, on johtanut aikaisemman rekisteröimättömän tavaramerkin kattamien tuotteiden toimittamiseen.

58 Kantaja ei ole antanut mitään selitystä istunnossa vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen, jolla tätä kehotettiin selittämään, miltä osin tarkalleen mainittu ”myyntivahvistus” sisälsi tietoja vaadituista edellytyksistä ja Tšekin lainsäädännön antamasta suojasta aikaisemmalle rekisteröimättömälle tavaramerkille.

59 Lisäksi kantaja on esittänyt väiteosastolle asiakirjan, jonka liitteenä oli väliintulijan saksalaiselle yhteisölle osoittama kirje, joka ei kuitenkaan sisällä pienintäkään viitettä aikaisemman rekisteröimättömän tavaramerkin olemassaolosta, pätevyydestä ja suojan laajuudesta.

60 Näissä olosuhteissa ei voida katsoa, että kantaja olisi esittänyt jo väiteosastossa käydyssä menettelyssä tietyt seikat, joiden tarkoituksena on osoittaa aikaisemman rekisteröimättömän tavaramerkin olemassaolo, pätevyys ja suojan laajuus. Näin ollen ne viittaukset Tšekin lainsäädäntöön, jotka kantaja esitti ensimmäisen kerran valituslautakunnassa valituksensa perusteluissa, eivät ole väiteosastossa jo esitettyihin todisteisiin nähden ”uusia” tai ”täydentäviä”.

61 Siten valituslautakunta on virhettä tekemättä katsonut, ettei sillä ollut harkintavaltaa hyväksyä ensimmäisen kerran sille esitetyt todisteet, koska ne oli esitetty myöhässä.

62 Edellä todetun perusteella on korostettava, että erona seikkoihin, jotka ovat johtaneet 29.6.2016 annettuun tuomioon Group v. EUIPO – Iliev (GROUP Company TOURISM & TRAVEL) (T-567/14, valitus vireillä, EU:T:2016:371) valituslautakunta ei voinut nyt käsiteltävässä asiassa käyttää harkintavaltaansa kantajan väiteosastossa esittämien todisteiden perusteella.

63 Lisäksi kantaja antoi istunnossa unionin yleisen tuomioistuimen käyttöön joitakin kappaleita niitä laskimia, jotka se toteaa saattaneensa markkinoille ja joihin oli merkitty aikaisempi rekisteröimätön tavaramerkki. Ilman, että on tarpeen lausua näiden todisteiden todistusvoimasta aikaisemman rekisteröimättömän tavaramerkin olemassaolon, pätevyyden ja suojan ulottuvuuden osalta, niiden hylkäämiseksi riittää kuitenkin, että todetaan, että nämä todisteet on esitetty myöhässä. Yhtäältä, kuten tämän tuomion 38–51 kohdassa on selitetty, nämä seikat olisi pitänyt esittää EUIPO:n väiteosastossa käydyssä menettelyssä. Toisaalta työjärjestyksen 85 artiklan 1 kohdan mukaan todisteet ja pyynnöt näytön esittämiseksi on esitettävä ensimmäisessä kirjelmien vaihdossa. Saman työjärjestyksen 85 artiklan 3 kohdan mukaan varsinaiset asianosaiset voivat poikkeuksellisesti esittää todisteita tai pyytää saada esittää näyttöä ennen asian käsittelyn suullisen vaiheen päättämistä tai ennen unionin yleisen tuomioistuimen päätöstä ratkaista asia ilman käsittelyn suullista vaihetta, jos niiden esittämiseen vasta silloin on pätevä syy. Tältä osin mainittujen todisteiden esittäminen istunnossa on tapahtunut näissä säännöksissä tarkoitetulla tavalla myöhässä. Koska kantaja ei ole esittänyt pätevää syytä näiden todisteiden esittämiselle myöhässä, ne on jätettävä tutkimatta työjärjestyksen 85 artiklan 1 ja 3 kohdan nojalla.

64 Kantajan siitä väitteestä, että valituslautakunta on tehnyt virheen siltä osin kuin se on soveltanut 28.10.2015 annetussa tuomiossa Macка (T-96/13, EU:T:2015:813) vahvistettuja periaatteita, vaikka tämä tuomio julistettiin sen jälkeen, kun määräaika nyt käsiteltävässä oikeusriidassa annetusta väiteosaston päätöksestä valittamiselle oli päättynyt, riittää, kun muistutetaan, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin tuomioistuimen unionin oikeuden säännölle antamalla tulkinnalla ainoastaan valaistaan tietyn säännön merkitystä ja ulottuvuutta ja täsmennetään, miten se olisi täytynyt ymmärtää ja miten sitä olisi pitänyt soveltaa sen voimaantulosta lähtien. Tästä seuraa, että näin tulkittua sääntöä voidaan ja täytyy soveltaa myös oikeussuhteisiin, jotka ovat syntyneet ja jotka on perustettu ennen kyseistä tuomiota, ja että unionin tuomioistuin voi vain poikkeustapauksissa, unionin oikeusjärjestykseen erottamattomasti kuuluvaa yleistä oikeusvarmuuden periaatetta soveltaen, ryhtyä rajoittamaan kaikilla asianomaisilla henkilöillä olevaa mahdollisuutta vedota unionin tuomioistuimen tulkitsemaan oikeussääntöön vilpittömässä mielessä perustettujen oikeussuhteiden pätevyyden kyseenalaistamiseksi. Näitä perusteluja sovelletaan unionin toimielimiin, kun niiden on vuorostaan pantava täytäntöön ne unionin oikeuden säännökset, joita unionin tuomioistuin on sittemmin tulkinnut (ks. tuomio 16.9.2013, Espanja v. komissio, T-402/06, EU:T:2013:445, 104 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

65 Ylimääräisenä huomautuksena todettakoon, että valituslautakunta on riidanalaisen päätöksen 71 kohdassa perustellusti katsonut, että vaikka ensimmäisen kerran sille esitettyjä todisteita olisi pidettävä ”uusina” tai ”täydentävinä” todisteina ja vaikka olisikin katsottava, että valituslautakunnalla oli harkintavaltaa näiden todisteiden hyväksymisessä, se ei olisi ottanut niitä huomioon.

66 Kuten valituslautakunta on korostanut, asetuksen N:o 207/2009 76 artiklan 2 kohdan sanamuodosta ilmenee, että todisteisiin vetoaminen tai niiden esittäminen myöhässä ei ole seikka, joka antaisi tähän ryhtyneelle osapuolelle ehdottoman oikeuden siihen, että EUIPO ottaa tällaiset todisteet huomioon.

67 Oikeuskäytännössä on todettu tästä, että myöhässä esitettyjen todisteiden huomioon ottaminen on perusteltua erityisesti silloin, kun EUIPO:n on ratkaistava asia väitemenettelyssä ja kun se katsoo, että yhtäältä liian myöhään esitetyillä seikoilla on ensi arviolta mahdollisesti todella merkitystä sen

käsiteltävänä olevasta väitteestä annetun ratkaisun kannalta ja että toisaalta menettelyvaihe, jossa tällainen liian myöhäinen esittäminen tapahtuu, ja tähän liittyvät olosuhteet eivät ole esteenä niiden huomioon ottamiselle (tuomio 13.3.2007, SMHV v. Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, 44 kohta).

68 Yhtäältä on todettava, kuten EUIPO on perustellusti todennut, että kantajan täytyi nyt käsiteltävässä asiassa tietää, että sillä oli velvollisuus esittää tietyt todisteet seikoista, jotka osoittavat Tšekin lainsäädännön sisällön.

69 Tällainen velvollisuus johtuu jo edellä 42 kohdassa esiin tuodusta asetuksen N:o 2868/95 19 säännön 2 kohdan d alakohdasta. Lisäksi 5.8.2014 päivätyn EUIPO:n kirjeen sisällöstä ilmenee selvästi, että viimeksi mainittu ilmoitti kantajalle ne todisteet, jotka sen pitäisi esittää asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 4 kohtaan perustuvan väitteen tueksi osoittamalla muun muassa kansallisen lainsäädännön sisällön erityisesti vedotun oikeuden suojan edellytysten osalta ja haltijan oikeuksien laajuuden osalta sekä esittämällä rekisteröimättömän tavaramerkin osalta näytön siitä, että kyseistä tavaramerkkiä oli käytetty liike-elämässä.

70 Tästä nimenomaisesta tietopyynnöstä huolimatta kantaja ei ollut esittänyt väiteosastossa mitään todistetta kansallisen lainsäädännön sisällöstä eikä pienintäkään tietoa tästä sisällöstä.

71 Toisaalta seikkoja, jotka kantaja on esittänyt tämän viivästyksen oikeuttamiseksi, ei voida hyväksyä.

72 Ensinnäkin kantajan esiin tuomasta iura novit curia -periaatteesta on todettava, että se koskee vain unionin oikeuden soveltamista. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kansallisen oikeuden oikeussääntöjen määrittely ja tulkinta kuuluu lähtökohtaisesti tosiseikkojen toteamisen eikä oikeuden soveltamisen alaan. Näin ollen vain unionin oikeus kuuluu oikeudenalaan, jolla sovelletaan iura novit curia -periaatetta, kun taas kansallista oikeutta pidetään väittämistaakan ja selvittämisvelvollisuuden piiriin kuuluvana tosiseikkoja koskevana kysymyksenä, ja kansallisen oikeuden sisältö on tarvittaessa osoitettava todistein (ks. vastaavasti tuomio 20.3.2013, El Corte Inglés v. SMHV – Chez Gerard (CLUB GOURMET), T-571/11, EU:T:2013:145, 35 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Kuten tämän tuomion 42 kohdasta johtuu, yhtäältä EUIPO:n täytyy ottaa selvää kansallisesta oikeudesta vain silloin, kun sillä on jo sitä koskevia viitteitä, jos se on tarpeen rekisteröinnin hylkäysperusteen soveltamisedellytysten arvioimiseksi. Toisaalta unionin yleisellä tuomioistuimella on mahdollisuus harjoittaa tältä osin tehokasta valvontaa ja varmistaa sille esitettyjen asiakirjojen lisäksi kantajan esiin tuomien oikeussääntöjen sisältö, soveltamisedellytykset ja ulottuvuus vain sovellettavasta kansallisesta oikeudesta todisteena esitettyjen asiakirjojen avulla ja tarpeen vaatiessa täydentämällä mahdollisia aukkoja mainituissa asiakirjoissa.

73 Samoin on hylättävä kantajan väite siitä, että EUIPO:n kehotus täsmentää sen väitettä oli luonteeltaan liian yleinen. Kuten edellä 69 kohdassa on todettu, 5.8.2014 päivätty kirje, jossa kehotettiin kantajaa täydentämään väitettään, sisälsi riittävästi mainintoja sen väitteen tueksi esitettävistä tarpeellisista todisteista. Tässä kirjeessä ilmoitettiin selvästi asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 4 kohtaan perustuvan väitteen yhteydessä sallituista todisteista ja siinä annettiin tältä osin täsmällisempiä ja yksityiskohtaisempia tietoja kuin ne, jotka sisältyvät asetuksen N:o 2868/95 19 säännön 2 kohdan d alakohtaan. Kantaja vastasi tähän kirjeeseen 10.12.2014 esittämällä useita täsmennyksiä ja tietoja väitteestä noudattamatta kuitenkaan EUIPO:n väiteosaston pyyntöä kansallista oikeutta koskevista seikoista. Kantaja tyytyi istunnossa vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen, jolla tämä kehotti sitä täsmentämään syyn sille, minkä vuoksi se ei ollut noudattanut väiteosaston pyyntöä, korostamaan EUIPO:n kehotuksen liian yleistä luonnetta esittämättä mitään argumenttia tämän väitteensä tueksi.

74 Kaiken edellä todetun perusteella kantajan esittämä ensimmäinen kanneperuste ja siten kanne kokonaisuudessaan on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

75 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

76 Koska kantaja on hävinnyt asian ja EUIPO ja väliintulija ovat vaatineet oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, kantaja on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (yhdeksäs jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Moravia Consulting spol. s r. o. velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Gervasoni Madise da Silva Passos

Julistettiin Luxemburgissa 12 päivänä lokakuuta 2017.

Allekirjoitukset